

til den Tiltrædende 36 Rbd., hvorimod den Tiltrædende skal anskaffe en tjenstdygtig Hest." Man seer ganske tydeligt, at her først er taget Hensyn til hvilken Præst der indtræder inden de første 6 Aar være omme, og han fik kun de samme 36 Rbd., men indenfor Grændsen af de første 6 Aar kan der jo ikke være mindste Tvivl om, at Prisen har været antagen til 66 Rbd., nemlig 6 Gange 11 Rbd., og da nu den samme Regel gjaldt for den ny tiltrædende Præst, medens disse 6 Aar varede, ligesom ogsaa efterat de 6 Aar være forbi, saa er det tydeligt, at det slet ikke hænger sammen med den egentlige Priis, men kun gaaer ud fra den Forudsætning, at et nyt Hestehold begynder, og dermed skal gives i de første 6 Aar 18 Rbd. hvoraf de 5 Rbd. blive Remontepriis, de 6 Rbd. Tillægshjælpepenge, og saaledes kommer Prisen ud. Hver Præst altsaa, som har været 6 Aar Udreder, han har faaet sine 18 Rbd. om Aaret, 11 Rbd. hvert Aar for Anskaffelsen af Hesten, og skulder altsaa for at faae sin Hest tilbage 66 Rbd. Man vil ogsaa see, naar man tager den hele Række af Aar, hvori Hesten kan tjene, fra 4 til 16 Aar, og holder sig til Middeltallet, det tiende Aar, at den virkelige Salgspræis for Hesten, den Priis, man kan anslaae den til, vil være meget lidt forandret, og da ligger der endnu tilbage af Remonteringsprisen 5 Gange 6 Rbd., som er 30 Rbd., og det lagt til de 36 Rbd., taget fra den første Tid af, giver den fulde Remonteringspræis af 66 Rbd. Denne Sammensætning, denne Forbindelse er meget snild, det er i det Hele en snild udtænk Lov denne Forordning af 14de September 1774, saavel med Hensyn til Remonteringen som med Hensyn til det hele Rytterhold, og det er stor Skade, at man er kommen bort fra den, og en endnu større Skade, om man skulde, inden man slap den, paa en Maade komme til at forandre en af dens Hovedbestemmelser. — Jeg skal ikke sige mere om denne Sag; kun skal jeg endnu, for at man ikke skal glemme, at der gives noget bort, idet vi ikke mere paalægge de samme Mænd dette Hestehold, henlede Opmærksomheden paa, at allerede fra Aaret 1666 og heelt igjennem, til denne Anordning af 14de September 1774 kom frem, finder man Folk i lig-

nende Stilling, dog verlende ikke altid de samme, men altid finder man paa Hovedgaardene et Hestehold, som saa er blevet bragt over i Penge, saa igjen er blevet et virkeligt Hestehold, saa kun en Forpligtelse til at holde Hesten tilstede, og det er denne Forpligtelse til at holde Hesten tilstede, som egentlig er benyttet til at fremkalde en Remonteringslov, hvor Regjeringen eller Staten betalte Hesten og forbandt vedkommende Udredere til for en vis Priis aarselig — den Priis, hvortil Staten kunde remontere — at holde Remonteringen vedlige. Det er altsaa en lang Forpligtelse, vi i dette Dilemma have, en Forpligtelse, som i de Aaringer, da Pengeværdien var den, efter hvilken Forpligtelsen oprindeligt fastsattes, vel ikke egentlig var nogen Byrde, men som senere er blevet en Byrde, en Byrde, som vi imidlertid her tilintetgjøre, idet vi have den, men hvorved vi ikke bør paadrage Staten det dobbelte Tab, ikke at kunne fortsætte denne bekvemme og billige Udredningsmaade, og derhos ikke faae tilbagebetalt den oprindelige Priis for Hesten reduceret naturligtvis i Genhold til den Forandring, Pengeværdien i Tidens Løb er undergaaet.

Mourier: Jeg havde ikke troet, at vi atter ved denne Sags 3die Behandling skulde komme tilbage til det saa meget omtvistede, saa udførligt debatterede Spørgsmaal om, hvor stor en Sum, der af Udrederne skal tilføres, naar Districtshestene tilbageleveres dem, enten 66 Rbd. eller kun 36 Rbd., foruden de i Remonteringspenge for Aaret 1849 godtgjorte 5 Rbd. Imidlertid kan det jo ikke undgaaes igjen at komme ind derpaa, da det under Nr. 2 stillede Udredningsforslag ligesom gaaer ud fra en bestemt Forudsætning om, at det Resultat, der ved forrige Behandling blev vedtaget, og som stemmer med Regjeringens Udkast, hvilket forsaavidt er tiltraadt af Landstinget, skulde være feilagtigt. Det er nu dette Sidste, som den ærede Taler, der nylig havde Ordet, har søgt at godtgjøre. Jeg har ikke mindste Tvivl om, at han har talt af fuld Overbeviisning; hans Foredrag røbede det tydeligt. Men jeg kan stille derimod, at jeg har en ligesaa bestemt Overbeviisning om, at den ærede Taler tager feil, og jeg kan tilføie, at Sagen forekommer